

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Casa i escola de vocació

L'Església és la casa i l'escola de vocació. Sant Joan Pau II en començar el tercer mil·lenni va assenyalar que el gran desafiament del segle XXI consistia en fer de l'Església la casa i l'escola de comunió, seguint fidelment la voluntat de Déu i responent a les aspiracions profundes del gènere humà. La vivència de la comunió eclesial facilita la missió de la comunitat cristiana per a reconèixer i acollir tots els dons de l'Esperit i per acollir la varietat de vocacions. Tots els batejats han de ser conscients d'aquesta responsabilitat i missió en la vida de l'Església i col·laborar perquè la pastoral vocacional arribi a tots llocs i ambients i propiciï la resposta personal de tots i cadascú a la crida de Déu. Per això, podem dir que l'Església es converteix en una casa i escola de vocació.

La comunitat eclesial conté en ella mateixa totes les vocacions que Déu suscita. La

pastoral ha d'ajudar les persones a escoltar la crida del Senyor i a comprometre tota la seva existència en la resposta. La dimensió vocacional és doncs part integrant de la pastoral infantil i juvenil, més encara, és un element transversal de tota la pastoral. Les comunitats cristianes han de fomentar la cultura de la vocació i el clima espiritual que faciliti l'escolta de la crida de Déu. D'altra banda, han d'acollir les vocacions que Déu va suscitant i les han d'acompanyar en el seu desenvolupament. Les famílies, les comunitats parroquials, les comunitats de vida consagrada, els moviments i noves realitats eclesials, constitueixen un àmbit propici per a viure la fe i per a crear el clima adequat que ajudi les persones a escoltar i respondre a la crida de Déu.

Per això avui volem subratllar sobretot que el Seminari és missió de tots, que tots som responsables d'aquesta tasca de la pasto-

ral vocacional. La responsabilitat recau en la comunitat eclesial, en tots els àmbits i estaments del Poble de Déu. El primer responsable és el Bisbe amb el seu presbiteri. El Bisbe ha de promoure i coordinar les iniciatives adequades. Els preveres han de col·laborar sobretot per la seva entrega, pel seu testimoni de servei i fraternitat i pel seu zel evangelitzador. També els diaques i els membres de la vida consagrada. D'altra banda, cal promoure a totes les parròquies grups vocacionals i que els seus membres ofereixin tant la pregària com l'ofertament de les creus de cada dia, així com el seu recolzament moral i material. Els fidels laics tenen una gran importància, especialment els catequistes, els professors, els educadors, els animadors de la pastoral juvenil. També cal implicar-hi els nombrosos grups, moviments i associacions de fidels laics.

Una responsabilitat específica està confiada a la família cristiana. La família cristiana és una «Església domèstica» i constitueix com un primer Seminari. Ara bé, actualment ens trobem amb grans dificultats fins i tot en les famílies cristianes. És difícil que sorgeixin vocacions al sacerdoci en un ambient de secularització i consumisme com el nostre, amb un índex de natalitat tan baix i un model cultural de família que dificulta el conreu adequat de la possible llavor vocacional. Per això cal potenciar una cultura de la vida que animi a acollir amb generositat el do de la vida i també ajudi les famílies a valorar la vocació sacerdotal d'un fill com el regal més gran de Déu.

En aquests temps de turbulències dintre i fora de l'Església, és l'hora de la fe ferma, de la confiança plena en el Senyor. Demanem que els joves estiguin oberts al projecte de Déu, i que Maria els faci de guia en el seu camí. Ella és causa de la nostra alegria, consol i esperança segura.

ENTREVISTA

Scouts alemanys catòlics

CARLOS FREITAG

L'any 1948, el *Rektor* Josef Boos va fundar l'agrupació d'scouts alemanys catòlics de Sant Jordi a Barcelona, amb l'objectiu d'acollir nens alemanys i integrar-los a la comunitat catòlica alemanya de la ciutat. Lemes dels scouts, com «Sempre disposats a ajudar» i «Cada dia una bona obra», són «per a tota la vida», afirma Carlos Freitag, que va formar part dels primers scouts d'aquesta agrupació. «Encara avui em sento un scout», assegura.

Quina era la missió principal d'aquesta agrupació?

A més d'integrar els joves a la comunitat catòlica, pretenia també ajudar tots aquells que no tenien mitjans propis per poder participar en les activitats del grup. Es va aconseguir que empreses importants alemanyes i espanyoles a Barcelona subvencionessin les excursions i els contactes amb la natura. Gràcies a aquestes aportacions es van poder adquirir les primeres tendes de companya i el material necessari per a les excursions.

I quin va ser el seu paper?

Des dels 16 anys em vaig fer càrrec del grup d'scouts de Barcelona, fins que vaig marxar a Alemanya a estudiar. El 1964, em vaig reintegrar i els he estat guiant durant molts anys al costat de la meva esposa i d'altres persones amb vocació d'escultisme, participant sempre de les activitats de la parròquia catòlica alemanya. Teníem orquestra pròpia, organitzàvem misses amb cançons elaborades per un capellà austríac; hi havia una simbiosi total entre la comunitat catòlica alemanya i els scouts de Sant Jordi. Avui encara ens reunim i fem excursions.

Què ha quedat d'aquella agrupació?

Els scouts catòlics de Sant Jordi va ser una agrupació molt important per mantenir la fe i el cristianisme; així ho vàrem aprendre des de joves i ho hem compartit amb tothom. Per això, desitjaria que en el futur es pogués reactivar.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Donar gràcies per la vida

Són dos quarts de nou del matí. L'estudiant universitari va cap a la facultat. Prop de l'entrada d'una important entitat bancària, un sense sostre de mitjana edat demana ajuda als vianants. Són pocs els qui s'aturen. En un lloc discret, al seu costat, entre les seves poques pertinences, té un exemplar del Nou Testament. L'estudiant, encuriós i intrigat, s'asseu al seu costat, es presenta, li diu el seu nom, els anys que té, el que estudia, i li pregunta: «Llegeixes l'Evangelí?». Respon el sense sostre: «Jo crec en Déu. Cada matí, quan em desperto, al clarejar el dia, li dono gràcies per la vida que m'ha donat. Demano per les persones que estimo, per totes les que passen per aquí i per les que m'ajuden. Després, llegeixo una mica d'Evangelí. Em fa pensar i m'ajuda a viure. Abans d'estar sempre al carrer, algun dia llegia l'Antic Testament, però quan em van treure d'on vivia, amb el trasbals, em vaig oblidar d'agafar aquella Bíblia sencera. Tinc, però, aquest Nou Testament». Estudiant i sense sostre conversen encara uns minuts. L'estudiant li deixa unes monedes.

S'acomiaten i el jove reprèn el camí cap a la facultat. La trobada no l'ha deixat indiferent. Uns dies després, passa una altra vegada davant el sense sostre que l'acull amb un somriure. Li lliura unes monedes i un llibre ben embolicat. És una Bíblia completa. La mirada del sense sostre és agraïda. «Fill meu, als qui obren rectament, fes-los almoïna amb els béns que tinguis; quan facis caritat, no siguis gasiu. No esquivis cap pobre, i Déu no t'esquivarà» (Tb 4,7).

Les situacions de pobresa, en les seves múltiples i diverses manifestacions, han de ser objecte de la nostra atenció i de la nostra predilecció. Reclamen acció, ja sigui amb l'ajuda directa o amb l'acció en les estructures des de les responsabilitats socials i polítiques de tots i cadascun dels ciutadans. Res ens eximeix de la caritat fraterna vers els atrapats i aclaparats per la misèria. Són els nostres germans, els preferits del Senyor, que beneix els qui els acullen i els ajuden. «Defenseu els febles i els orfes, feu justícia als pobres i als desvalguts!» (Sl 82,3).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El regalo de Francisco a los seminaristas de Panamá

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En Panamá, el Papa se encontró con los seminaristas del Seminario Mayor de San José. Los saludó en la capilla —detalle significativo— y les regaló una custodia, objeto litúrgico en que se expone el Santísimo Sacramento para la adoración. Era una custodia moderna y sencilla, con unos elementos simbólicos alusivos al sacrificio de Cristo en la Cruz, con un conjunto de elementos expresivos de la elección, el amor y la unión con Cristo en el sacerdocio. Y el Papa les dijo: «Servid siempre al Señor.»

Los elementos de esta custodia recuerdan la *subida* y el *descenso*, palabras con las que sintetizaba el Papa un comentario al episodio de la Transfiguración (Ángelus del segundo domingo de Cuaresma de 2014).

Subir, siguiendo al Señor, «para encontrarnos a nosotros mismos y percibir mejor su voz. Allí arriba, en el monte, Jesús se muestra a los tres apóstoles

transfigurado y luminoso. Inmediatamente resuena desde lo alto la voz del Padre, que proclama a Jesús su Hijo predilecto, diciendo: «Escuchadlo!».

Descender, porque «el encuentro con Dios en la oración nos impulsa nuevamente a bajar de la montaña. Llamados a llevar los frutos de la experiencia que hemos tenido con Dios, compartiendo la gracia recibida con nuestros hermanos».

Que la alegría, la esperanza y la fidelidad a Cristo de los que le siguen, tanto desde la vida de familia como desde vocaciones de especial consagración al Señor, sean luz en el camino para los llamados al ministerio sacerdotal, regalo de Dios a la Iglesia.

Que nuestra Madre María guíe a los llamados al sacerdocio y a todos nosotros para *subir* a escuchar a Jesús, y para *bajar* a la caridad fraterna y anunciar a Jesús.

Lectures de la missa diària i santoral

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimarts [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominic; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viudeta romana.

23. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ † Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9. [Es poden llegir les lectures del cicle A (amb el prefaci propi): Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42 (o bé: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

DIUMENGE II DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència». Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge». Abram preguntà: «¿Quina garantia me'n doneu, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí». Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat».

Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull; / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) *(Versió abreujada)*

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es transmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.

Els guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia».

Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los Caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?».

Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón».

Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él.

El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Éufrates».

Salm responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: «Buscad mi rostro» / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu sirviente, / que tú eres mi auxilio; no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) *(Versión abreviada)*

Hermanos: Nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: El Señor Jesucristo.

Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo.

Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor.

De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisès y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías». No sabía lo que decía.

Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo». Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

Transfiguració del Senyor

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Com vàrem veure el diumenge passat, la Quaresma, temps d'espiritualitat baptismal, ens exhorta a la penitència, la pregària i el dejuni per reviuire amb més intensitat espiritual el nostre baptisme, la nostra iniciació a la fe de Crist. Avui, l'Evangeli ens presenta la Transfiguració del Senyor.

Com en l'anterior ocasió, ens concentrem en alguns detalls narratius que sant Lluc ens presenta. Primer, que Jesús revela la seva glòria a la muntanya en un context de pregària. És en la pregària on Crist manifesta la seva íntima comunió amb el Pare celestial i és on nosaltres rebrem l'enteniment i la força per poder suportar les nostres situacions adverses.

Un altre detall interessant: el contingut del diàleg de Jesús amb Moisès i Elies. Tota la revelació de Déu té com a objectiu fer-nos entendre la missió salvadora de Crist: que la seva condició sagrada no pretén un reconeixement exterior de la seva grandesa. Pretén que nosaltres reconeguem qui és Déu i qui som nosaltres. Que som criatures, que necessitem de la revelació santa del Senyor per poder viure amb la llum de la gràcia i que, sense l'ajut sobrenatural de Crist, no podríem fer res.

I finalment, un darrer detall: com li agrada remarcar a sant Lluc, els protagonistes de l'acció de Déu són persones que generen un esperit *contemplatiu*. Han vist la glòria de Crist, han sentit la veu aclaridora de Déu, han participat de la presència lluminosa de l'Esperit Sant. Què més cal? Només restar en silenci per posar en ordre i meditar contínuament les meravelles de Déu, com la benaurada Verge Maria, que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19).

Que l'esperit de pregària, de petitesa i de contemplació sigui el nostre estendard aquesta santa Quaresma.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 17, a les 10.30 h. Missa retransmesa per TV2 amb motiu del Dia del Seminari.

Dimarts 19, a les 13 h. Felicitació de la Cúria al Sr. Bisbe amb motiu de la seva onomàstica.

Dimecres 20, a les 11 h. Consell Presbiteral. / **A les 19.15 h.** conferència quaresmal a la Catedral i Missa.

Dijous 21, a les 19 h. Consell d'Assumptes Econòmics.

Dissabte 23, a les 11 h. Participa en la beatificació del màrtir Marià Mullerat a la Catedral de Tarragona.

Diumenge 24, a les 17 h. Missa en la cloenda del Curset d'Efettà al Centre penitenciari de joves de Quatre Camins (La Roca del Vallès).

Visita Pastoral

Diumenge 24, a les 13.15 h. Missa Es-tacional a la parròquia de la Santa Creu de Bellaterra.

Notícies

Exercicis espirituals per a noies. Del 21 al 24 de febrer tingué lloc a Caldes de Montbui una tanda d'exercicis espirituals, organitzada per les delegacions de Joventut i Pastoral Vocacional i predicada per Mn. Xavier Farrés, Delegat de Pastoral Familiar.

Trobada diocesana d'escolans. El dissabte 23 de febrer, el Seminari Diocesà de Terrassa convocà la trobada anual d'escolans de la diòcesi. Van participar-hi més de 50 escolans provinents de diverses parròquies. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa al migdia.

XIV Jornada diocesana de Pastoral de la Salut. El dissabte 23 de febrer, al Casal Popular de Rubí, tingué lloc la XIV Jor-

nada diocesana de Pastoral de la Salut, presidida per Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, i presentada pel Sr. Josep Massegú, Delegat episcopal. Hi assistiren prop de 200 persones. El Dr. Josep Pasqual va parlar del sofriment i diversos testimonis varen exposar la seva experiència en el voluntariat.

25 anys de l'esplai El Roser de Cerdanyola. El diumenge 24 de febrer, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa al Casal de la Visitació, a l'Ametlla del Vallès, amb els monitors i antics monitors —i els seus familiars— de l'esplai El Roser de la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola. L'esplai havia estat fundat per Mons. Saiz Meneses quan fou rector d'aquella església.

Conferència de formació de Càritas. El dimecres 27 de febrer, Càritas Diocesana organitzà una conferència formativa a la Sala Capitular de la Catedral. El P. David Guindolain, SJ, tractà de les claus de discerniment a partir de

l'acompanyament de persones vulnerables des de l'experiència cristiana.

Agenda

Conferències quaresmals a la Catedral: —Dimecres 20 de març, a les 19.15 h.

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa: «És possible viure la santedat en el segle XXI?»

—Dimecres 27 de març, a les 19.15 h. Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe auxiliar: «El carnet d'identitat del cristià.»

—Dimecres 3 d'abril, a les 19.15 h. Mn. Miquel Planas Buñuel, Rector de la parròquia de la Santa Creu de Terrassa: «El combat de la vida cristiana.»

Presentació de la història d'una parròquia. El dimecres 27 de març a les 19.30 h, a la parròquia de Santa Maria de Rubí, presentació del llibre *Història de Santa Maria. Un somni realitzat*, escrit per Mn. Miquel Miras, Diaca, en el 40 aniversari de la inauguració de la parròquia.

Dominica Laetare. Cant de les Lletanies i Missa en gregorià. Diumenge 31 de març, a les 11 h, a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Celebrant: Mn. Francesc Xavier Farrés, Rector de les parròquies de Sant Feliu, Santíssima Trinitat i Mare de Déu de Gràcia de Sabadell.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Casa y escuela de vocación

La Iglesia es casa y escuela de vocación. San Juan Pablo II señaló al inicio del tercer milenio que el gran desafío del siglo XXI consistía en hacer de la Iglesia la casa y la escuela de la comunión, siguiendo fielmente la voluntad de Dios y respondiendo a las aspiraciones profundas del género humano. La vivencia de la comunión eclesial facilita la misión de la comunidad cristiana para reconocer y acoger todos los dones del Espíritu, para acoger la variedad de vocaciones. Todos los bautizados han de ser conscientes de esta responsabilidad y misión en la vida de la Iglesia y colaborar para que la pastoral vocacional llegue a todos los lugares y ambientes y culmine con la respuesta personal de todos y cada uno a la llamada de Dios. Por eso, podemos decir que la Iglesia se convierte también en una casa y escuela de vocación.

La comunidad eclesial contiene en sí todas las vocaciones que Dios sus-

cita. La pastoral tiene como finalidad última ayudar a las personas a escuchar la llamada del Señor y a comprometer toda su existencia en la respuesta. La dimensión vocacional es pues parte integrante de la pastoral infantil y juvenil, es más, viene a ser como un elemento transversal de toda la pastoral. Las comunidades cristianas han de fomentar la cultura de la vocación y el clima espiritual que facilite la escucha de la llamada de Dios. Por otra parte, han de acoger las vocaciones que Dios va suscitando y las han de acompañar en su desarrollo. Familias, comunidades parroquiales, comunidades de vida consagrada, movimientos y nuevas realidades eclesiales, constituyen un ámbito propicio para vivir la fe y para crear el clima adecuado que ayude a las personas a escuchar y responder a la llamada de Dios.

Por eso hoy recordamos con especial énfasis que el Seminario es mi-

sión de todos, que todos somos responsables en esta tarea de la pastoral vocacional. La responsabilidad recae en la comunidad eclesial, en todos los ámbitos y estamentos del Pueblo de Dios. El primer responsable es el Obispo con la colaboración de su presbiterio. El Obispo ha de promover y coordinar las iniciativas adecuadas. Los presbíteros colaborarán sobre todo por su entrega, por su testimonio de servicio y de fraternidad y por su celo evangelizador. También los diáconos y los miembros de la vida consagrada. Por otra parte, hay que promover en todas las parroquias grupos vocacionales cuyos miembros ofrezcan la oración y la cruz de cada día, así como apoyo moral y material. Los fieles laicos tienen una gran importancia, especialmente los catequistas, los profesores, los educadores, los animadores de la pastoral juvenil. También hay que implicar a los numerosos grupos,

movimientos y asociaciones de fieles laicos.

Una responsabilidad particular está confiada a la familia cristiana. La familia cristiana es una «Iglesia doméstica» y constituye como un primer Seminario. Ahora bien, actualmente nos encontramos con grandes dificultades incluso en el seno de las familias cristianas. Es difícil que surjan vocaciones al sacerdocio en un ambiente de secularización y consumismo como el nuestro, con un índice de natalidad tan exiguo y un modelo cultural de familia que dificulta el cultivo adecuado de la posible semilla vocacional. Por eso es preciso potenciar una cultura de la vida que anime a acoger con generosidad el don de la vida y también a que las familias valoren la vocación sacerdotal de un hijo como el mayor regalo de Dios. En estos tiempos de turbulencias intra y extraeclesiales, es la hora de la fe firme, de la confianza plena en el Señor. Pidamos que los jóvenes estén abiertos al proyecto de Dios, y que María los guíe en su camino. Ella es causa de nuestra alegría, consuelo y esperanza segura.